

עלי מרפא
שער הגליון
יין הנגרי
למעשה
בני היכלא

- שהחיינו והקימנו
- מה אתה עושה באומן?
- ממעלת ההתקבצות
- לחיות נכון בראש השנה
- הביסלבי ש'ברוך' מהמשפט
- התורה הזמנית:
- השמחה ניסוד בעבודת ה'
- יושב בכסא רחמים
- יהודי! זכור את מעלתך!
- יום הדין או יום ההכרתה?!
- מלכות ה' כשהבנים רחוקים
- למה התפילה כל כך ארוכה?!
- ראש השנה שחל בשבת

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנוך לנער
שאל בני
הלכה פטוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

ותזכר בכל פעם עצם גדלתו ונוראות פחו
של זמן שבקנינים דקדושה שאנו חוסים בו

יום ב' ב' אלול תר"ג טשערין

פבר פתחתי לך הרבה ימי ראש השנה
ממטמטין לבוא תגבר פנים אל פנים בעזרת
השם יתברך ולעת עתה בני חזק ואמץ
ותתחיל לברך במחשבתך שהחיינו והגיענו
וקיימנו לזמן הזה שהוא ראש השנה הקדוש
שנצפה להתעורר יחד בעזרת השם יתברך ורק
בזה אני מחיה מחיה את עצמי, וגם אתה ראי
לך להחיות את עצמך בזה שפבר עברה השנה
והגיעו ימי ראש השנה שבהם נתועד יחד על
ציון הקדוש נכ:

ועתה בני חזק ואמץ בכל הדברים ששמעת
מפבר. ותזכר בכל פעם עצם גדלתו ונוראות
פחו של זמן שבקנינים דקדושה שאנו חוסים בו
שבעצמם פחו יתתקן הכל בעזרת השם יתברך.
ועלינו לשבח בכל עת שהבדילנו מן התועים
החולקים עלינו ולשמח מאד מה שזכינו
להקרא על שמו הקדוש. וחדות ה' בזה היא
מקנתנו כנגד כל מה שיעובר עלינו בכל עת. כי
חסדו גבר עלינו ואמץ ה' לעולם:

והשם יתברך ברחמי יתן בלבב כלנו
להתחזק מעתה להקיץ עצמנו על ראש השנה
הקדוש, ונצפה לכתיהם ונחתימה טובה לחיים
טובים אריקים ולשלום

נתן מפוסל:

חק ולא יעבור

יום	יום	ליקוטי מוהר"ן תניינא	ליקוטי חלכות ח"ה	משנה ברוחה ה"ב	דף היומי קדושין	ימי מוהר"ת
שבת	א	לט.	מו	קמז.	לג.	רפג
א	ב	לו:	מוח	קמח.	לד.	רפז
ב	ג	לז.	מט	קמח.	לה	רפח
ג	ד	לח:	נ	קמז.	לו	רפז
ד	ה	לט.	נא	קמז.	לז	רפז
ה	ו	לט:	נב	קמז.	לח	רפח
ו	ז	מ.	נג	קמז:	לט	רפט

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא. סימן רפ"ב

לפעמים כדאי לבזבז זמן

יש 'בזבז' ויש 'השקעה', כשאתה יודע עבור מה הוצאת את זמנך ואת כספך - זו השקעה

כל מסע ונסיעה מניבים מציאות, אבודות מושבות לבעליהן בשלבים. אתה מתחיל להבין שיש מה לבקש. מתחיל להבהב בך רצון עמום, מתעוררים כאבים רדומים שמוצאים סוף סוף את דרכם למילים. ואתה מתחיל להתפלל ולבקש, ואתה מתחיל להרגיש עד

כשאומרים 'לחפש מתחת הפנס' מתכוונים לתאר חיפוש עצל ונטול היגיון, שמתחשב בנוחות ומתעלם ממיקומה ההגיוני של האבדה. בנוגע לנסיעה לאומן המשל דווקא מתאים להפליא - באומן יש פנס ולכן שם אנו מחפשים. מה ההיגיון - הנה רעיון נפלא:

כולנו איבדנו כל מיני דברים חשובים, ומדובר באובדנים משמעותיים ולא סתם שטויות והבלים; איבדנו רצונות טובים, איבדנו את המוחין, אבדו לנו כישורים רוחניים, מידות טובות וכישורים נשמתיים.

יש לנו לפחות שתי בעיות רציניות. ראשית, על רוב האבודות שלנו איננו יודעים מספיק כדי להתחיל לחפש. הזיכרונות שאנו נושאים עמנו מאותן אבודות קלושים ולא מספיק ברורים. הבעיה השניה היא שאין לנו כיוון היכן להתחיל לחפש. מאיפה מתחילים לחפש אבדה רוחנית?

אבודות ובקשות

אחד הלימודים החשובים בתורתנו של רבינו זו תורת החיפוש. מאז ומעולם מלווים אותנו האבודות, העולם איבד ואיבד - את יישוב דעתו וסבלנותו, את מוחותיו ואת אריכות ימיו, את תמימותו ואת נכסיו. האדם החל לאבד כבר ביום הראשון שנברא, באותו היום לאחר שפגם באכילת עץ הדעת איבד האדם את מדרגותיו הרמות ואת מקומו בגן עדן. האבודות המשיכו להיאבד גם בדורות הבאים, בכל המשוגות הנפילות והחטאים.

וכאן עלינו לזכור כי האבודות הללו אבודות רק מאתנו - נעלמות מעיני בשר, אבל אצל הקדוש ברוך הוא הן נמצאות תמיד, כאילו מעולם לא אבדו. כל הדברים האבודים שיצאו מרשות בעליהם מצויים עדיין ברשות בעל הבית של העולם, השם יתברך. והצדיקים מעולם לא וויתרו. הצדיק מחפש ומבקש בעקשנות עד שהוא מוצא את כל מה ששייך לו, לאחר מכן הוא ממשיך לחפש ולמצוא אבודות של אחרים, וכפי שאומר רבינו (ליקוטי מוהר"ן, תורה קפ"ח): 'הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבידות אחרים, עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבידות של כל העולם'.

מהסיבה הזו אנו עורכים את חיפושנו מתחת הפנס שבאומן. יש שם צדיק שמצא כבר את כל האבידות של העולם, גם האבידות שלנו שם, צריך רק לבוא, לתת סימנים ולקבל בחזרה.

אי אפשר למצוא בלי לחפש ואי אפשר לחפש בלי לבזבז זמן. רוב הזמן לא במקום הנכון, ובלי להחזיק ביד את המציאה, אבל זה נקרא 'לחפש'.

כמה חסר לך יישוב הדעת ועד כמה נחוצה לך אמונה הולמת יותר. וכשאתה מחפש, אתה מתחיל לשכנע, ומנסיעה לנסיעה חוזרים לידך נכסים אבודים, מגלגול זה ומגלגולים אחרים.

בזבז מנוצל

כדי למצוא צריך לאבד, כלומר לבזבז - בזבז זמן שכל כולו שמירת הזמן. וכך כותב רבינו בספר המידות (ערך 'צדיק', נה) 'טוב לבלות זמן רב, בשביל שעה אחת, שיתקרב לצדיק'. 'טוב לבלות זמן! למה טוב?'

את המושג 'בילוי זמן' מקובל בדרך כלל לקשר עם בזבז זמן, וכך זה בדרך כלל - לא כשמדובר בחיפוש. למען האמת אי אפשר למצוא בלי לחפש ואי אפשר לחפש בלי לבזבז זמן. כשאתה מחפש, אתה בהכרח מבלה את הזמן רוב הזמן לא במקום הנכון, ובלי להחזיק ביד את המציאה, אבל זה נקרא 'לחפש' - לבלות זמן כדי למצוא בסופו של דבר בעזרת ה' את מה שכל כך חשוב לך.

היהדות מלאה בחיפוש מהסוג הזה; כל לימוד ועיון, כל השקעה בהידור מצווה, כרוכים בבילוי זמן, אבל הזמן הזה לא מתבזבז לריק - הוא מושקע בדברים החשובים באמת, וכך זה גם בחיפוש רוחני, בבקשת ה'.

הבזבז אינו בהכרח דבר רע, חז"ל קוראים לצדקה 'בזבז' ('המבזבז על יבזבז יותר מחומש'). ואשרי המבזבז את מעותיו על צדקה. נבראנו כדי לבזבז ולבלות את הזמן את חיינו ואת גופינו על דברים טובים ונכונים.

אמרות טהורות המשך

ליקוט מדברי רביה"ק ומוהרנ"ת בגדול מעלת וקדושת ההתקבצות על ר"ה בצינו הק' של רביה"ק זי"ע [ע"פ סדר א' ב']

שלמות המוחין:

אי אפשר לבא למוחין זכים, ואין שלמות למוחין, אלא על ידי התקשרות לצדיקים, ובשביל זה נוסעין לצדיקים, כדי לזכות לקדושת וטהרת המחשבה. [ליקו"מ-א, ר"א]

ועל-כן צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, כדי שצדקה ילך בדרך התשובה הקדושים האלו, להמתיק תקף הדין, ולהמשיך על עצמו שומחה. [או"ח-ג, שבת ז', מ"ו]

תמימות:

פי הצדיק הוא בחינת תם וימתם עם התמימים שכל מי שמשמש עמו לצדיקי התמימות אף אם פל בתאוותיו לתהומות כמו שפלא יכול להפלא בתמימות הצדיק שהודיר את עצמו לשם ויכול לעלות ולשוב לה' יתברך על ידי זה. [חו"מ-ב, נדיקין ה', ט']

תקון הברית:

וזהו גדל המעלה לבוא על קברו ששם עקר בחינת תקון המשפט שהוא עקר תקון הברית, ועל כן העקר בימי ראש השנה שאז עקר תקון המשפט. [חו"מ-ב, סוף הל' ה', השמטה לאות ג']

תשובה:

עקר התשובה שאזכין בראש השנה על-ידי שמשטרפין אל הקבוצין הקדוש, שמתקבצים אצל הצדיקי אמת. [או"ח-ב, נט"ו לסעודה ו, צ"ו] ועל-כן צריכין לנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, העקר לנסע לצדיקים העוסקים להמשיך בדרך התשובה על-ידי בחינת איה. [או"ח-ג, ראש השנה ו, ב']

ועקר התשובה הוא בראש השנה, על-כן צריכין להיות אז אצל הצדיק האמת, שהוא יודע היטב לגלות בדרך התשובה לכל. [יור"ד-ב, נדרים ד', ט']

ועל-כן צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה, פי עקר תקון התשובה נמשך על-ידי הצדיקים האמתיים. [יור"ד-ב, נדרים ד', כ'] [ערלה ד', ו].

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לדבר לשון הרע על עם הארץ, היינו יהודי שומר תורה ומצות, אלא שאינו לומד תורה, וקל וחומר שאסור לדבר לשון הרע על תלמיד חכם. נוסף לאיסור לשה"ר יש בזה איסור מבזה תלמיד חכם שאין לו חלק לעולם הבא. [יור"ד ס' רמ"ג סעיף ו]. ואם הועד בבית דין על אדם שביזה ת"ח, ב"ד מנדין אותו עד שיפייס התלמיד חכם.

אם ביזה אותו אחרי מותו, ג"כ מנדין אותו עד שיפרסם המדבר שחזר בו. בכלל ביזוי תלמיד חכם, הוא לגנות דברי תורתו. ואם כוונת המדבר שלא יסמכו על דבריו להלכה, מותר לדבר לפי דיני לשון הרע לתועלת.

ואם יצא מכלל ישראל, כמשתמד או כופר בעיקרי האמונה או מחלל שבת בפרהסיא, רשע להכעיס או מוסר ומלשין, מותר לדבר עליהם לשה"ר, ואין צריך לתנאי דיבור לתועלת.

[קיצור הל' לשון הרע פ"ד סעיף ג-ה]

ולפני ר"ה משליך כל אחד מהם כל עסקיו שבביתו ובא ביניעות וטרהות גדולות... ובכך שנה ושנה מתחדש ומתחזק בע"ה האהבה וההתקשרות שבין כל הקבוצין לשם שמים ושאינה תלויה בשום דבר בכלל:

פרשתא לרבנא תורה ה' ח"ב כ"ז

למעשה

המדריך לחיים

להמשיך העולם אל העשייה

הנהגות ראש השנה

שאכן נזכה לשמוע את קול השופר, כי עיקר השמיעה היא לא רק באזניים אלא גם בלב.

'השופר צועק שהעולם אינו ישן'

יש קול שופר שצועק ומכריז שהעולם לא ישן ודומם כפי מה שנראה לעיניים, אלא השם יתברך הוא מנהיג את העולם בכל עת ורגע בחכמה נפלאה, וכל העולם ומלואו מלא ברזין ורזין דרזין, שזהו עיקר האמונה, לא רק להאמין שה' ברא את העולם, אלא שיש בכל דבר סודי סודות עד לאין ערוך, שאף שאין אנו מבינים ברזי הסודות, אך די בידיעה זו לבד לרומם הדעת בהשם יתברך, שאנו מתהלכים בעולם המלא בסודות בכל פרט ופרט. אך יש כח גדול בעולם להסתיר את האמת הזו, כי העולם נראה ונדמה כעולם ישן שאינו זו, שמים וארץ הרים וגבעות יבשה ומים, ומסתיר כל כך את האמת להבין שהכל מלא סודות ורזין, ועל כן תוקעים בשופר לעורר אותו להבין שיש כאן עולם חי ופועם. (הל' חזקת מטלטלין ה' י"ט)

להיות חכם

שמירת המחשבה אמר רביה"ק שבראש השנה צריכים להיות חכם גדול, לחשוב רק מחשבות טובות, שייטיב השי"ת עמנו. ואף שעבודת ראש השנה הוא לשמור המחשבה, שלא יהרהר או יחשוב מחשבות זרות ח"ו וכו'. אבל עיקר כוונתו היתה בגשמיות כפשוטו, שצריך לחשוב רק שתהיה שנה טובה, עם שפע ברכה והצלחה בגשמיות, ללא טרדות מניעות ודאגות, והכל ילך בקלות ובנעימות וכו'. וכן לגבי הכלל, שיהיה שפע וישועות גדולות.

להיות חכם

צריך להיות 'חכם גדול' לך, כי גם אם נכנסה איזו מחשבה שהיא היפך הטוב, יהפכה מיד לטוב, או יהפכה לגויים ולקלי', לדוגמא: אם חושב פתאום על ייסורים, מיד יחשוב על יסורים לשונאי ישראל, בכדי שיחזרו בתשובה וכו'.

וכן באכילת הסימנים ואמירת 'יהי רצון', יחשוב ויתבונן בטוב העצום שהשי"ת עתיד להיטיב עמנו השנה, והעיקר ברוחניות - שנזכה להרגיש נעימות ומתיקות עבודתו ית' (עי' ליקוטי הלכות נט"ו).

'לשמוע' קול שופר

בעת ברכת הברכה 'לשמוע קול שופר' יש להתעורר בשמחה והודיה להשם יתברך שזוכים אנו במצווה קלה כזו של שמיעת שופר לשמוע את קול השופר האמיתי, להמליך באמת את ה', ומתוך הודאה זו להתעורר בצעקת הלב לה'

סעודת החג

אוכלים סעודת יו"ט בשמחה. וידע שעל ידי הקדושה העצומה שהמשכנו בעבודת ראש השנה בהמלכתו ית' וכו', זכינו לתקן חטא אדם הראשון באכילת עץ הדעת, שמעשה זה היה בראש השנה כידוע. ועכשיו זכינו לתקנו על ידי הצדיקים הגדולים. ועל כן זוכין לסעודה דקדושה, שכולו מתוקן לגמרי, כמבואר בליקוה"ל (ליקו"ה דברים היוצאים מהחי ד').

הליכות

שיחות ומנהגים

ראש השנה

בשליטה דברים: חייב ללמוד הפוסקים בכל יום ויום, וחיוב התפלה והבקשה, לתדוש בה בכל יום כפי מה שעובר עליו, וחיוב אספת הפגשות בראש השנה למקום גנייתו הקדושה; עד כאן לשונו: [ביאור הליקוטי סימן סא אות א]

התפלה הנ"ל שחבר מוהרנ"ת נדפסה פאמור אחרית התקון הכללי, והתקבל הדבר עוד בתי מוהרנ"ת אצל רבים מאנשי שלומנו, לאמרה אחרית אמירת העשייה ממזמורים בבכיות ובהרהורי תשובה. ובערב ראש השנה הראשון שאחרי חבור תפלה זו, באותה עת שעלה מוהרנ"ת להשתטח על ציון רבנו הקדוש, ירד אז מבית ציון רבנו הקדוש אחד מתקבירי מתלמידי רבנו, ושא"ל את מוהרנ"ת בפלי' איה: "וואספארא תפלה? וואספארא תפלה?" - "איזו תפלה? איזו תפלה?" - (קמתפלא קצת על שחבר מוהרנ"ת והוסיף תפלה); השיב לו מוהרנ"ת: "איך האב דאס געמאכט פאר זיך; יענער וויל זאגן? זאל ער זאגן אויך?" - "אני תפתי את התפלה עבורי בעצמי; באם האחר חפץ לאמרה? שאימרה גם הוא!":

ועל כן באמת צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, שהם יכולין להמשיך דרכי התשובה אלו, והעיקר להמתיק תקף הדין של ראש השנה ולהמשיך על עצמו שומחה אז, כמו שהזהיר אדוננו מוהרנ"ת רבנו ז"ל שבראש השנה צריכין להיות בשמחה. [ליקוטי הלכות שבת ז' אות טו]

היה פעם לפני ראש השנה שהתלהב מוהרנ"ת מאימת יום הדין הקרב, ואמר בהדגשה את הפתוב (תהלים צ"ג) "לפני ה' פי בא, פי בא לשפט הארץ" - "אט קומט ער! אט קומט ער!" - "הנה הוא בא! הנה הוא בא!" - ואמר זאת באימה כזו עד ששפלו על כל השומעים פחד ואימה נוראים מיום הדין הקרב וכו':

כך שמעתי מאדוננו מוהרנ"ת רבנו מוהרנ"ת זצ"ל קדם הסתלקותו הקדוש והטהור, וכך אמר בלשונו הקדוש, שבחסידי יש לנו עתה שלש הלכות מבררות: על ראש השנה צריכין לנסע, ושלחן ערוך צריכין ללמוד, והתבודדות צריכין בכל יום: (נתיב צדיק מכתב סא)

הנינו להציג מה שמעתי מאבי ז"ל בשם מוהרנ"ת רבי נתן ז"ל, שלא נמקא לו ברוך ההלכה והמשפט הנ"ל זולת

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה רפ"ב מאמר ה'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וכן צריך האדם למצוא גם בעצמו, כי זה ידוע שצריך האדם לזהר מאד להיות בשמחה תמיד, ולהרחיק העצבות מאד מאד (מבואר אצלנו כמה פעמים). ואפילו בשמחה חלילה להסתכל בעצמו ורואה שאין בו שום טוב, והוא מלא חטאים, ורואה הפעל דבר להפילו על ידי זה בעצבות ומרה שחורה, חס ושלום, אף על פי כן אסור לו לפל מזה, רק צריך לחפש ולמצוא בעצמו איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב, ואף ששמתחיל להסתכל באותו הדבר הטוב, הוא רואה שהוא גם כן מלא פגמים ואין בו מתם, הינו שרואה שגם המצוה והדבר שבקדשה שזכה לעשות, הוא גם כן מלא פגמים ומחשבות זרות ופגמים הרבה, עם כל זה איך אפשר שלא יהיה באותה המצוה והדבר שבקדשה איזה מעט טוב, כי על כל פנים איך שהוא, על כל פנים היה איזה נקדה טובה בהמצוה והדבר טוב ששעשה, כי צריך האדם לחפש ולבקש למצוא בעצמו איזה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה פנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומוצא בעצמו עדין מעט טוב. על ידי זה הוא יוצא במקום חובה לבחור זכות ויכול לשוב בתשובה, בבחינות ויעוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיגו פנ"ל, הינו כמו שצריך לדון אחרים לבחור זכות אפילו את הרשעים ולמצוא בהם איזה נקודות טובות, ועל ידי זה מוציאים אותם מקמתם בחובה לבחור זכות, בבחינות ועוד מעט וכו' והתבוננת וכו' פנ"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לבחור זכות, ולמצוא בעצמו איזה נקדה טובה עדין, כדי לחזק את עצמו שלא יפל לגמרי, חס ושלום, רק אדרבא יחיה את עצמו, וישמח את נפשו במעט הטוב שמוצא בעצמו, והינו מה שזכה לעשות מימיו איזה מצוה או איזה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצוא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם כן מערב בפסקת הרבה, עם כל זה יוציא משם גם כן איזה נקדה טובה:

עוצם החיוב להיות בשמחה

הנה רבינו מדגיש שידוע שצריך להיות בשמחה ולהזהר מאד מעצבות וכמבואר אצלנו כמה פעמים, ועל זה ממשיך שאפילו כשהאדם מתחיל להסתכל על עצמו והוא רואה שהוא מלא חטאים, אף על פי כן יחפש ויבקש וימצא בעצמו טוב עד שעייז יבוא לשמחה ועייז יוכל להתפלל, אבל הכל מתחיל מעניין זה שהוא "ידוע", שצריך "להזהר מאד", להיות בשמחה "תמיד", ולהרחיק העצבות "מאוד מאד", וכמבואר "כמה פעמים". ומבואר מזה שחלק מיסוד העניין הוא להבין שהשמחה היא יסוד גדול בעבודת ה', ושזה מהיסודות המבוארים הרבה פעמים בספרי רבינו, כי באמת כל היסודות והדרכים של רבינו הם שרשים ודרכים לבוא לשמחה וכמו שיתבאר, ולכן מדגיש כאן עניין זה, כי היסוד שנצרך בשביל לזכות לשמח את עצמו ע"י נקודות טובות, הוא ההבנה והידיעה כמה מוכרחים להיות בשמחה.

מדרגות האריז"ל בזכות השמחה

והנה בלשון רבינו ש"ידוע" כמה צריך להיות בשמחה, משמע שהדבר ידוע גם בספרים הקדמונים, ובאמת הדבר מבואר הרבה בזוה"ק ובכל הספרים, ונציין רק מה שמובא שהאריז"ל אמר על עצמו שכל מדרגותיו שזכה היו בזכות זה שהיה שמח מאד מאד בשמחת המצוות, ועוצם ההשגה שהיתה לאריז"ל הוא דבר שאין לנו בו שמץ השגה, [ידוע מה שאמר פעם למהרר"ז שלא יספיקו אפילו שמונים שנה כדי לגלות את מה שהשיג פעם אחת בעת שינתו], וכל זה הוא בזכות שמחת המצוות.

מבואר אצלנו כמה פעמים

והנה כפי שנתבאר יש כאן הדגשה שעניין זה מבואר כמה פעמים, ולכן נציין בזה כמה מקומות, ראשון לכל הוא מה שהודיע רבינו

זעקת הילד

לפרנסתו במכירת תרופות בשוק השחור. יום אחד פגש בו יהודי פולני ומאז החל לסחור עמו. בתו של ר' חיים בנימין חשדה באותו אדם, חוש פנימי אמר לה כי אינו כה תמים והיא אף הביעה חששותיה בפני אביה. אך מאחר ולא יכלה לבסס את תחושותיה, המשיך אביה לקיים עם האישי קשרי מסחר, שהניבו לו רווחים נאים. לא ארכו הימים ואותו 'סוחר' הופיע לצד שוטר אוזבקי וזה אסר את ר' חיים בנימין. הוא ישב חודשים רבים בכלא וסבל ייסורים קשים. נוסף על הסבל שנגרם לו מהשוטרים והחוקרים, התנכלו לו גם האסירים האחרים בתא, ולקחו ממנו כל מה שהיה מקבל מהבית, ובכלל זה בגדים ואף נעליים.

משפטו נקבע, באורח פלא, לראש השנה. בבוקר יום המשפט נכנס בנו ישראל, שהיה אז כבן שש שנים, לבית הכנסת שהיה בדירת ר' יחיאל יוסף רבקה. הוא ניגש אל ארון הקודש ופרץ בבכי שהרעיד את כל בית הכנסת. 'הימים' זעק הילד, 'היום הוא יום המשפט של כל העולם, אבל אבא שלי נשפט היום גם אצל הקומוניסטים. בקשו מאת הקב"ה שיציל את אבא, שאם לא כן, אני ואחיותיי עולמים ליפול בידי הרשעים!'. בית הכנסת כולו געה בבכיה. אמו ששמעה את זעקותיה, התעלפה. היה זה מחזה קורע לב. כשהובל ר' חיים בנימין למשפט, התקשו בני המשפחה לזהותו. בתו סיפרה לימים "ראיתי שני אנשים מתקרבים, אחד גבוה וזקוף והשני נמוך-קומה, כפוף וראשו מורכך. בהתחלה חשבת שאלה שני גויים. רק כשהיו קרובים מאוד אלי, חשתי כמדקרת חרב בלבי. האישי הכפוף היה אבא! הרשעים גילחו את זקנו והוליוהו יחף וגלוי ראש. אבא השפיל את ראשו מחמת הבושה שצרכה את לבו. ולא היה אפשר להעלות על הדעת שזהו היהודי השמח שהכול הכירו".

אולם התפילות והזעקות פעלו את פעולתן, ובחסידי ה' פסק השופט שדי לו בפרק הזמן שישב במאסר, ועתה הוא יכול לצאת לחופשי. הבשורה על שחרורו הגיעה לבית הכנסת לפני תקיעת שופר. ר' ישראל לוי וכל הנכבדים כבר עמדו על הבימה. כששמע ר' ישראל את הבשורה, עמד מלוא קומתו ההדורה, הוריד את הטלית מעל ראשו והכריז פעמיים בהתרגשות עזה: 'א' דאנק דיר (=תודה לך) ריבוננו של עולם!'. רטט של שמחה והתרגשות אחז בקהל המתפללים. נס השחרור הצטרף לשרשרת הנסים שחוהו ר' חיים בנימין, עד שזכה להיחלץ מברית-המועצות ולעלות לארץ הקודש.

(ע"פ הספר 'שלושת כפורי' - חסידי ברסלב ברוסיה הקומוניסטית)

כשהגיעו הטנקים הגרמנים לשערי מוסקבה בתחילת מלחמת העולם השנייה, הצטרפה משפחת ברוד אל המוני היהודים הנמלטים לאזור בוכרה ואוזבקיסטאן, המצוי הרחק מחזית המלחמה.

בעיר טשקנט פגשו בפליטים יהודים רבים וביניהם חסידי ברסלב שהלכו והתרכזו שם. העיר הייתה מחולקת לרובעים, ברובע 'בישאגטש' בו גר ר' חיים בנימין ברוד, התגוררו כמה משפחות יהודיות, ביניהם חתנו ר' זלמן-לייב אסטולין,

משפט בראש השנה.

ר' חיים בנימין ברוד בערוב ימיו

ומשפחות של חסידי חב"ד. בין כולם שררה תחושה של משפחה גדולה, של אחים לצרה. בית הכנסת הרשמי היה באזור אחר של העיר, כמה תחנות נסיעה באוטובוס, שם היו מתפללים בעיקר בימות החול. בשבתות העדיפו להתפלל במניין שהתקיים באחד הבתים. הסיבה הייתה בשל המרחק הרב מבית הכנסת. כמו כן חששו ממלשינים בבית הכנסת. בזמנים אלו, בהם חיו בפחד מתמיד, העדיפו כמה שפחות להיות חשופים לסוכני המשטרה החשאית הקומוניסטית. הפחד היה ניכר בכל צעד ושעל. אנשים נזהרו מלשאל את אלה היו גוררים מיד חשד של 'מוסר'. אישיות, כי אלה היו גוררים מיד חשד של 'מוסר'. מי שנשאל, פשוט לא ענה. כל אחד חי אפוא עם הבעיות שלו, כיצד להסתדר עם חינוך הילדים וכיצד בזה, וניסה להתמודד לבד. בזמנים הקשים ביותר, נוצרו מצבים אבסורדיים, כי מי שהיה נראה מיוחד היה נחשד שבוודאי המשטרה שואבת ממנו מידע, ומכך הוא פוחד. מי שהיה שאנן ורגוע - אף הוא נחשד מידע, מדוע הוא רגוע, בוודאי הוא 'משלהם'... אנשים כבר לא ידעו כיצד צריך להיראות...

גם בטשקנט לא חדר ר' חיים בנימין מהפצת יהדות ולימד תורה בת"ת המחתרתי שהוקם ברחוב פרופסיוני. הוא כבר ישב בעבר יותר מפעם אחת בכלא, ובכל זאת לא נרתע מלנסוק בהפצת יהדות.

אולם עד מהרה מצא את עצמו שוב בין כותלי בית הסוהר. היה זה בשנת תש"א. באותה עת עסק

לחידוד

לחידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:
למה חודש תשרי נקרא 'ירח האיתנים'?

מלשון תקיפות ועזות. כי אז צועקין ישראל קולות, וקול שופר. ליקוטי מוה"ר"ן כב, ז.

כאילו לא ראה

מאורות מימיו

על מי נאמר?

הזוכה: שמחה לייב פרידמן. ירושלים
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן
עריכת ד

[בליקוטי מוהר"ן תניינא סימן כד] שמצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ומבאר שבאמת טבע האדם להימשך לעצבות ומרה שחורה תמיד מחמת טבעי ומקרי הזמן, ולכן צריך להכריח את עצמו בכל הכוחות להיות בשמחה, ועוד הודיע לנו [בליקוטי מוהר"ן תניינא סימן מח] שעצבות היא סטרא אחרא והקב"ה שונא אותה, ותיכף כשרוצה האדם להתקרב להשי"ת הוא עבירה גדולה להיות בעצבות.

וכמו כן מבואר בדברי רבינו [שם בסימן י] שעיקר מה שהעולם רחוקים מהשי"ת הוא מחמת שאין להם יישוב הדעת, וזה מחמת חסרון השמחה כי ע"י שמחה יכולים לזכות ליישוב הדעת.

וכמו"כ מבואר בדברי רבינו [בתורה כד] שעיקר גלות השכינה הוא כשעצבות מתגבר על לב איש הישראלי, וכשאדם משמח את עצמו הרי הוא ממש מוציא את השכינה מהגלות, [ומבואר שם עוד שהמצוה שעושים בשמחה יש לה כח עצום לעורר את כל העולמות לעבודת השי"ת]. וכן בעוד כמה וכמה מאמרים ותורות מגלה עוצם מעלת השמחה.

האמונה מביאה שמחה

ובאמת השמחה היא הביטוי של האמונה שהיא עיקר עבודת האדם, [כמבואר בגמ' במכות דף כד ע"א שבא חבקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה, וכן מבואר בדברי רבינו בליקו"מ תניינא סימן ה' שהעיקר הוא האמונה, וכן בעוד כמה מקומות בדברי רבינו שמבואר שהאמונה היא דבר גדול ושזה עיקר העבודה, ועיקר המקום שבו נמדד האמונה הוא השמחה]. כי כל נקודה של אמונה אמורה להביא את האדם לשמחה עצומה מאוד מאוד, כי עצם הדבר שזכה להיות מזרע ישראל, אשר הם עיקר גילוי כבוד מלכותו בעולם, כבר הוא סיבה מספקת להיות בשמחה עצומה מאוד מאוד, וכל שכן כשיתבונן בעוצם אהבת ה' לעמו ישראל, ועוצם הנחת רוח להשי"ת שזוכה לעשות בכל נקודה ונקודה של תורה ומצוות, ועוצם התיקונים הנעשים ע"י בכל העולמות, כל זה מביא לאדם שמחה עצומה מאוד מאוד, אלא שהכל תלוי באמונה, וכפי מה שהאדם חי ומרגיש את האמונה בכל זה, כך שמחתו גדולה ועצומה יותר ויותר.

הסתכלות בפנימיות ובשכל של כל דבר מביאה שמחה

וכמו"כ השמחה תלויה בהסתכלות בשכל של כל דבר שהיא עיקר עבודת איש הישראלי כמבואר בדברי רבינו [בליקוטי מוהר"ן סימן א.], כי עיקר אחיזת העצבות הוא כשאדם מסתכל על חיצוניות הדברים, ועי"ז אינו מבין מה הוא פועל בכל רגע ורגע ובכל נקודה ונקודה של תורה ומצוות, וממילא רואה רק את הייסורים החיצוניים והגשמיים, אבל כשמסתכל בפנימיות של כל דבר יודע שבכל תנועה של קדושה פועל דברים נוראיים בכל העולמות, וממילא יכול לבוא לשמחה גדולה ועצומה מאוד, עד שממילא גם לא יפול לעצבות מחמת הייסורים הגשמיים, כי יודע שיש בזה פנימיות והכל לטובתו העצומה.

השמחה היא יסוד מוסד בכל הדרכים והעצות שגילה רבינו

ובזה מובן שגם שאר העצות והדרכים שגילה רבינו, כולם הם הדרך לבוא לשמחה, וכל זה כלול במה שהדגיש רבינו את גודל האזהרה להיות בשמחה ושזה מבואר כמה פעמים, שבזה מעורר אותנו לשים ליבנו לעוצם האזהרה להיות בשמחה ושזה מבואר כמה פעמים, וממילא אם איננו רואים את דבר זה כסדר בדברי רבינו, פירושו של דבר שאיננו לומדים את דברי רבינו באופן הנכון, כי יסוד מוסד בדברי רבינו הוא האזהרה להיות בשמחה, וזה העובר כחוט השני בכל דברי רבינו ז"ל.

גדלת במוסדות שחינו אותך למולצחות ושלימות, היפך הנקודה. אבל לרבינו יש גם מוסד חינוך, קוראים לו משכן. תדע לך שאתה גדלת בתוכו, גם כשאתה לא ידעת הצדיק עסק בלקט את הטוב שלך. הוא יצר מזה משכן נפלא, יש שם השראת שכינה, ואהבה גדולה של בורא עולם אליך, אם תסכים להכנס לשם, תוכל להתחיל להתחבר לאור הנקודה ולחיות חיים טובים.

כדי להיכנס למוסד של הצדיק, אתה צריך פשוט להיות מקושר אליו, להיקרא על שמו, לחשוב מהעצות שלו, ולהאמין שהוא באמת פועל כל הזמן, להרחיב לך את המשכן.

זה הזמן! ראש השנה "זה היום תחילת מעשיך"!! כדי שנוכל להתחיל דף חדש, צריך ליסוע לצדיק שיגלה לך שיש מוסד שהוא בנה, שם אתה באמת נקי ומצוחצח.

ממילא ניכנס לאותו המשכן לחיים טובים ולשלום, אמן. חיים שייברגו. ביתר

המהמשכן [כמבואר בתורה], הוא הדבר שהכי נצרך לכל עובדי ה'. הרי כפי שרבינו מחנך אותנו בתורה זו, אנחנו אלו שצריכים להיות התינוקות. תינוק זה אחד שבא לעולם זה עתה, אינו מודע לרע, וגם אם עבר עליו איזה כאב הוא שוכח אותו כשמביאים לו סוכריה.

תינוק זה אחד שלא עסקו בלסחוב עליו את העבר והעתיד, הוא הנחה למצוין עכשיו את האצבע, והוא מונח בעונג הזה בכל נפשו.

כך אפשר להתחיל חיים נקיים ולשמוח בקמין א'!! רבינו מגלה לנו שאם נרצה לחוס על חיינו, אפשר לחזור לשם, וגם אנו נוכל לחוות את חייית הטוב, ומשם להתחיל חיים בריאים שמנוקים מכל הלכלוך שאנחנו סוחבים.

הדרך לזה היא, פשוט להאמין בנקודה, ולהיכנס אליה בכל רמ"ח וס"ה.

הבעיה היא שמאוד מאוד קשה להאמין בה, אנחנו מחונכים מהגן שהנקודה לא שווה, וזה לא נתמך בשום מקום.

כאן רבינו מגלה לך, שאמנם

בתורה רפ"ב: "ודע שיש בכל דור דור רועה, והוא פְּחִינֵית מְשֵׁה, שְׁהוּא רְעִיָא מְהִימְנָא, וְזֶה הָרֹעֶה הוּא עוֹשֶׂה מְשָׁן.

ודע שתנוקות של בית רבן מקבלים הכל פיהם שאין בו חטא מזה המְשָׁן."

כאן רבינו מגלה חלק שפחות ידוע בתורת 'אזמרה'.

מוהר"ת מבאר [השמחת הבוקר א' ד']: שהמשכן הוא בניי נקודות הטוב שהצדיק מוצא בכל אחד מישראל.

על אף שמציאת הנקודות הטובות היא העבודה הפרטית של כל אחד, עם כל זאת הוא חייב שיהיה קודם לעבודתו את עבודת הצדיק שכבר חיפש מצא ובריר את נקודתו הטובה, ונעשה ממנה בניין נפלא, ע"י שקיבץ עוד הרבה נקודות טובות, ואז נוצר המשכן שאתה חלק ממנו.

כעת יש על האדם השראת שכינה, והוא גם יכול למצוא את הנקודות הטובות ולראות את הקשר המופלא שלו עם הקב"ה, ולהתפלל ולעובדו בשמחה.

צריך לדעת שההבל פה שאין בו חטא שמקבלים התינוקות

טעם גן עדן

תורה רפ"ב [ה]

'הבא לי מטעמים'

מובא בזוה"ק על הפסוק שיצחק אמר לעשו 'הבא לי מטעמים', שבכל ראש השנה מידת הדין שהוא בחינת יצחק אומר לעשו שהוא המקטרג הגדול, 'הבא לי מטעמים' - הבא לי את כל המצוות שעם ישראל עשו במשך השנה, בשביל שאטעם אותם.

כי אף שראש השנה הוא יום הדין, אך אין זה כמו שנדמה בעולם שהוא מחפש את העוונות, ההיפך הוא יושב על כסא רחמים, ומחפש עוד ועוד מצוות ונקודות טובות, לטעום את הקשר שלו עם ישראל, ולהמתיק בזה את כל הדינים והיריחוק.

והמתבונן בדבר זה, בוודאי יתעורר מאוד דייקא בימי ראש השנה לחפש בעצמו את הטוב שלו - ולהתבונן לראות עד כמה הוא קרוב לה' על ידי אותו הטוב.

[ב] וזהו דרך התשובה, כמובא במאמר זה של 'אזמרה', כי בימים אלו עושים חשבון הנפש, וכל אחד מחפש ובודק את עצמו היאך יכול להתקרב מחדש להשי"ת. אך תחילת החיפוש והבקשה צריך להיות באופן שמתחילה מוצא את רוח הקרבה שלו לה' - ע"י נקודות הקשר

[ג] כל זאת הוא בכח הצדיק שהוא יודע לעשות ראש השנה, להעלות את כל הטוב של ישראל, כי הוא החזן הראוה היכן התינוקות קוראים.

תפילות ראש השנה

צריכה להיות טבועה בקרבינו הרגשה והכרה בשעה שהננו מתחננים בתפילה ואומרים - ובכן תן כבוד ה' לעמך, תהילה ליראיך, ותקוה טובה לדורשיך, ופתחון פה למיחלים לך - שכבודם של ישראל הוא כבוד מלכות שמים (עי' לקו"מ תורה י"ד, ובח"ב תורה ע"א).

גם כאשר התפילה היא 'מלוך על כל העולם כולו בכבודך' וכו', הרי התכלית היא - ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלקי ישראל מלך - בהרגשת אלקותו עלינו בניו אהוביו העמוסים מני בטן, זרע האבות הק' אברהם יצחק ויעקב, שהמליכוהו תחילה בעולם, ולפיכך בניהם הם בני מלכים.

מאחר שבכל ר"ה חוזרת הבריאה להתחדש, כנתקן בתפילה זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון, לפיכך נצטוינו לומר 'מלכות' בכדי להמליך את הקב"ה מחדש ביתר שאת (עי' לקו"ה אומנין ד, ב) שאותה בחינה שהמליך אדה"ר יציר כפיו של הקב"ה, את השי"ת על כל הנבראים והמעשים, באמרו ה' מלך גאות לבש וגו' (עי' אבדר"נ פ"א).

כמה מעלות טובות למקום עלינו, ישראל עם קדוש שבשבים נברא העולם, שאנו בלבד המה

עומק הפרשה

יראת ה' לחיים

אם נתבונן במהות יום ראש השנה נראה שהוא מקיף שני דברים שלכאורה אין כל כך שייכות ביניהם, האחד הוא יום ההמלכה, בו אנו ממליכים את השי"ת על כל העולם כולו, ואף רוב תפילות היום נסובים סביב ענין זה, 'מלוך על כל העולם כולו בכבודך והנשא על כל הארץ ביקרך', וכן הלאה.

לעומת זאת בדברי חז"ל מתגלה ענין אחר לגמרי בימי ראש השנה, והוא יום הדין, בו נאזר ה' בכח וגבורה ודן את כל באי עולם, כולם עוברים לפניו כבני מרון, מי יחיה וכו' איזו לשובע ואיזו לרעב, ומי יעמוד לפניך בדין.

אכן עומק הענין מתבאר בכתבי האריז"ל (שער הכוונות דרושי ר"ה) שבכל מועד מתגלה השי"ת במדה אחרת, ואותה אנו מתקנים ביום הזה, ימי ראש השנה הם מידת הגבורה, ביום הזה מגלה השי"ת את גבורתו על כל באי עולם ועל כן כולם עומדים לפניו לדין, אכן גם מידת המלכות נבנית ביום הזה, כי עיקר בנין המלכות הוא מהגבורות.

וביאור הענין למעשה מתבאר בדברי מוהר"ת שמידת הגבורה אינה מדה רעה כלל, אינה באה להעניש את העולם ולא לכלותו, אלא היא דרך של יראה שבה השי"ת מתגלה בעולם, ועל כן היא בנין המלכות, כי עיקר המלוכה היא שבני המלוכה יראים מהמלך, ומתוך כך עושים את רצונו.

הזוכים להמליכו, וממילא הננו בני מלכים כמו שנאמר בנים אתם לה' אלליכם (דברים יד, א), וידוע מאמרו של הבעש"ט זיע עה"פ (משלי ג, יא) מוסר ה' בני אל תמאס - שהיזה"ר הגדול ביותר הוא כאשר שוכחים כי בני מלכים אנחנו, שכן כל נטיה מההנהגה התואמת את בן המלך, היא חלילה מייעוט כבוד המלך. וידוע גם מאמרם של צדיקים ז"ע שכאשר אנו ממליכים את הקב"ה על כל העולם כולו, שלא נשכח להמליכו גם על עצמינו.

ומה מאד נמצא לחינוך דברי נעים זמירות ישראל (תהילים י, טז) ה' מלך עולם ועד אבדו גויים מארצו, עם האותיות של מלך עולם ועד אבדו גוים מארצו בגימ' תשפ"ד, וכן המשך הפסוק 'תאות עונים שמעת ה' הר"ת שלהם עם הד' תיבות בגימ' תשפ"ד, שעוד השנה הזאת הבעל"ט נזכה לקיום היעוד הזה.

ואחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה, ובפרט יושבי ארץ הקודש הזקוקים לישועת השי"ת מחמס בני ישמעאל (נטריקון יסורין מ'מורקין ע'ונותיו של א'דם), המקום ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרווחה, ומאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה, ונזכה לשמוע קול שופר של משיח מפוצץ בראש הרים, קול מבשר מבשר ואומר הנה זה בא לגאלינו לנצחים, בביאת משיח צדקנו בב"א.

לחנך רק לכבוד ה'

חינוך לאור עבודת ראש השנה

עיקר הכוונה שהשי"ת ברא את העולם הוא בשביל שיתרבה כבודו בעולם, וריבוי כבוד ה' בעולם נעשה על ידי שיש לו יהודים הממליכים אותו, כי אין מלך בלא עם. ועל כן צריך שיתרבו בני ישראל, כי כל אחד מישראל בעצם נוכחותו בעולם מרבה כבוד ה' בעולם, ואף אם הוא רחוק מאוד מהשי"ת בכל זאת הוא חלק אלוק ממעל, וגם בוודאי יש לו נקודות טובות שעל ידם הוא קרוב להשי"ת, וגם בוודאי אם יהיה איך שיהיה לבסוף יבוא על תיקונו [וכמו שרביז"ל אמר להביא ילדים לעולם אף שיהיו איך שיהיו, כי בסוף בוודאי יבואו על תיקונם, וכמעשה דחזקיהו, וד"ל].

וכן מובא גם בספר יסוד ושורש העבודה שבכל פעם שנולד בן או בת לעם ישראל צריך כל אחד להרגיש שמחה בליבו שהנה מלכות ה' הולך וגדל על ידי שעוד יהודי ירבה כבוד ה'. ולהפך ח"ו כאשר יהודי מסתלק מהעולם, יהיה מי שיהיה, נתמעט קצת מכבוד ה', ועל כן צריך לומר עליו 'יתגדל ויתקדש שמי'ה רבה'.

ואם בכל פעם שנולד ילד צריך לשמוח, על אחת כמה וכמה בכל פעם שאנו מתעסקים בחינוכם למען כבודו יתברך יש לחשוב מהתרבות כבודו והגדלת מלכותו. כי מי שמזכך את התקשורתו למלך הוא שמח בכל פעם שמתרבה כבודו.

זהו ההסתכלות שצריך כל אחד להסתכל על בניו ותלמידיו, שכל אחד מהם באו לעולם בשביל לכבוד את ה', ולא בשביל הכבוד האישי שלו.

וכל מצוות חינוך שאנו עוסקים בו, ללמדם תורה, לחנכם לתפילה ועבודת ה', חינוך למידות טובות ודרך ארץ וכדומה, יש לנו לכוון בכל פעולותינו שהוא רק בשביל להרבות כבודו יתברך.

וכמה טעויות אפשר לעשות תוך כדי העיסוק במצוות חינוך כאשר אדם מחנך לכבוד עצמו, כי אף שבכל דבר יש לכוון לכבוד ה', אך יותר מכך צריך לכוון לכבוד ה' במצוות חינוך, כי זהו כל מטרת נוכחותו בעולם של הילד שאנו מתעסקים בו. וחו' לגזול מהשי"ת את הילד הזה.

בימים אלו, בהם אנו מתכווננים להמליך את המלך, על ידי שמתעוררים לחשוב ממצייאת המלך וכבודו, ועושים קצת תשובה, כמה יש לנו לעשות חשבון הנפש, לנקות את כל פעולות החינוך שלנו שיהיה הכל לכבוד ה' - כי רביז"ל גילה לנו שעיקר כוונת אלול הוא 'למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום'.

ויש להתיישב בדעתו בשעת ההתבודדות, וכן סתם כך בכל פעם להסתכל בפניו של כל אחד מהילדים [כשאינו שם ליבו לך], ולחשוב למה היצור הזה מסתובב כאן בעולם, והרי השי"ת הביא אותו לצורך מסויים, הוא אמור להרבות כבודו בעולם.

אין ספק שמחשבות שכאלו על ילדי ישראל יזכרו את כל דפוסי הפעולה של כל אחד שיהיו אך לכבוד ה'.

◆ אשרינו! אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלינו שזכינו לשבר את כל המניעות ולטלטל עצמנו בטילטול הקשה בעת מלחמה, לבוא ולהתקבץ יחד במקום גניזת קודש הקודשים זיע"א, שציונה והזהיר לכל הסרים למשמעתו להיות אצלו על ראש השנה, ושאין דבר גדול מזה. "לא מבעיא אתם כולכם תלויים בראש השנה שלי אלא כל העולם כולו תלוי בזה" (-ח"מ תג והלאה). אַכְּלוּ מִשְׁמַיִם וְשִׁתּוּ מִמִּתְקִים וְשִׁלְחוּ מִנּוֹת לְאֵין נֶכֶן לוֹ כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לְאֲדֹנָינוּ, וְאֵל תִּעֲצְבוּ כִּי חֲדָתָה ה' הִיא מְעַזְכֶּם:

◆ תזכורת לתקנות שעת חירום באוקראינה בימים אלו: חובה לשאת בכל עת מסמך מזהה, וכפי המקובל בכל מקום בעתות מלחמה. כמו כן, לרשויות האכיפה ישנה הסמכות לערוך חיפוש בכיסים ובמזוודות בכל עת. חל איסור על צילום מבני ממשל, מתקנים צבאיים או אנשי צבא. יש להזהר מאמירת דברים הגלולים להתפרש כזלזול באוקראינה. עוצר בשעות הלילה, באזור אומן: בין השעות 4:00 - 00:00. עבירה על הנ"ל עלולה להוביל למעצרים ולויזה שחורה.

◆ והיכינו את אָשְׁרֵנוּ יְבִיאָה: ארגון 'אומן של תורה' יצא בימים אלו לקמפיין אדיר ללימוד 200,000 שעות של תורה באומן ובדרכים, וכולל הגרלות ענק לכלל המשתתפים, ביניהם דירה באומן. במסגרת התכנית ישנו ערך כפול ללימוד בדרכים, וערך כפול ומכופל ללימוד בשדות התעופה, וכן על לימוד ברציפות. יש להרשם ולהזין פרטים במערכת: 0733103017. לפרטים נוספים ולפרוספקט מפורט, חפש באומן את קמפיין 'בצל רבינו'.

מהו עיקר עבודת ראש השנה? ולמה מאריכים כל כך בתפילות?

הרבה מאוד נכתב בספריו רביז"ל בעניין עבודת ראש השנה, אך כלליות הענין הוא לבוא לטהרת המחשבה. שפירושו לרכז את המחשבה לחשוב רק מחשבות ממצייאות הבורא (ליק"מ ס' ר"א). ועיקר המכוון של טהרת המחשבה הוא בכדי שיוכל לעסוק כל ימיו בתפילות שירות ותשבחות, אשר בזה מתבטא עיקר מלכות ה'.

ובימים אלו אנו בונים את קומת המלכות, לבנות מציאות של מוח נקי וצח, המאיר באור של דעת והכרה בהש"ת עד שנהיה דבוקים בו ונוכל להתפלל ולדבר עמו כל השנה. ולכן אנו עוסקים הרבה בימים אלו בצעקות ותפילות.

ומשום כך באמת יש להיות ראש השנה אצל הצדיק, מחמת שכל עיקר סיבת הקושי בתפילה הוא מחמת שהסטרא אחרא בלע את כי המח שלנו, וטמא אותו בכל מיני טומאות. ובראש השנה הצדיק לוקח על עצמו להלחם עמו, ולהוציא ממנו את כל הקדושות שבלע מאתנו, עד שיחזור לנו קדושת המח ויפתח לנו הפה,

להדבק באור אותיות התפילה, ולהשיח לבנו לפני ה' (עיין באריכות בצוואת רביז"ל ליק"מ ס' ח').

מרב אריכות התפילה אני מאבד את הריכוז ואת החשק באמצע?

זהו טובה גדולה, כירק כך הצדיק יכול להלחם עם הסטרא אחרא, ולגרום לו להקיא את כל הקדושות שבלע ממך כל השנה. כי על ידי שנופל עליך קטנות, ואתה בכל זאת מתעקש להוציא את המילים מפ"ך בכת, זה גורם לסט"א להקיא את הכל. (שם ובליק"ה ברכת הריח ד', שהצדיק נותן הכח לכל אחד לעמוד במלחמה עם הסט"א)

וזהו הסוד גדול של ראש השנה, שמתחילה יש קטנות ואז יש לעסוק בתפילות בתמימות ופשיטות בלי שום דעת ואור, עד שנעשה בתקיעת השופר המתקה גדולה ומאיר אור הדעת.

ולכן אל תיבהל מהקטנות בתפילה, תדע שכעת ממש הצדיק לוחם עמך ביחד, אתה תעשה את שלך, ותאמין שכך הוא הדרך להחזיר לך המח נקי ורך.

הלכה פסוקה

מאת הר"ה ג' ר' שמעון אנשין שליט"א | מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

ראש השנה שחל בשבת

טעות בקידוש בליל א' דר"ה שהוא שבת אם טעו ואמרו ברכת הקידוש של ראש השנה מבלי להזכיר של שבת, או שאמרו קידוש של שבת מבלי להזכיר של ראש השנה - לא יצאו ידי חובת קידוש, וצריך לחזור ולקדש כדן, וכדלהלן:

א. אם נזכרו לפני ששתו מן היין, ולא הפסיקו בדיבור שאינו מענין הקידוש, וגם לא יצאו מחוץ לבית - חוזרים ואומרים כל ברכת הקידוש, אבל אין צריך לברך ברכת הגפן.

ב. אבל אם כבר שתו מן היין, ולא הפסיקו בדיבור וכו' ולא יצאו וכו' - אזי 'לגבי ברכת הגפן' הדבר תלוי: שאם היה בכונה או מי שרגיל לשתות יין בתוך הסעודה, אין צריך לברך הגפן. אבל אם לא היה בכונה ואין רגילים לשתות יין בסעודה, צריך לברך גם ברכת הגפן.

ג. ואם הפסיקו בדיבור שאינו מענין הקידוש או שיצאו מחוץ לבית - בכל אופן צריך לחזור ולברך גם ברכת הגפן.

ד. לגבי ברכת שהחיינו - אזי בכל אופן שהוא, אם כבר אמרו בקידוש הראשון, אינו צריך לברך שנית.

ה. אבל אם שכחו רק לומר 'ויכולו' - אין צריך לחזור ולקדש, אלא בסעודה יקחו כוס יין ואמרו עליו 'ויכולו' וישתהו.

סעודה שלישית

א. כיון שהוא שבת חייבים לאכול סעודה שלישית, ואף כשאין תיאבון לה אין לזלזל בה אלא להשתדל להוסיף זכויות בימים אלו ובפרט בשבת הראשונה של השנה.

ב. אם אכילת לחם/חלה היא בגדר 'אכילה גסה' - אפשר לצאת ידי חובת סעודה שלישית במיני מזונות. ואם גם זה קשה, אפשר לצאת ידי חובה בפירות.

ג. הואיל ויש חיוב לאכול בלילה סעודת ראש השנה, על צריך לאכול בסעודה שלישית כמות כזאת שהסעודה בלילה תהיה לתיאבון, ובכדי לצאת ידי חובת סעודה שלישית, מספיק לאכול כשיעור 'ביצה'.

ד. לכתחילה אין לתכנן 'לחלק' את סעודת היום הראשונה לשתים בכדי לצאת גם חובת סעודה שלישית.

ה. כשמגיע זמן שקיעת החמה - אסור להמשיך לאכול או לשתות שום דבר! אפילו כשה באמצע סעודה עם חלה. וכל שכן שאסור להתחיל לאכול אחרי השקיעה. כי אז מחויבים בקידוש של הלילה, והרי אסור לאכול לפני קידוש. ולכן אינו דומה לסעודה שלישית של כל השנה שאפשר להמשיך אל תוך הלילה.

הכנת מאכלים ביום הראשון לצורך סעודת היום השני של ראש השנה

א. הוצאת מאכלים מהמקור או מהמקפיא: אם במניעת דבר זה לא יהיו ראויים לסעודת הלילה, מותר להוציאם בזמן כזה שיהיו ראויים לאכילה כבר ביום הראשון של ראש השנה. ואם שכחו להוציאם בזמן האמור, המיקל להוציאם אף סמוך לערב, יש עלו מי לסמוך. וכן הדין לגבי הכנת משקאות למקור שאם לא יכניסו אז לא יספיקו להתקדש עד הלילה.

ב. אבל בכל אופן אסור להוציא או לטלטל ביום הראשון של ראש השנה, מאכלים כאלו שאינם ראויים לאכילה בלי בישול, כיון שהוא שבת ואסור משום איסור מוקצה.

י"ל ע"י מכוון עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

רַחֵם עָלַי לְמַעַן שִׁמְךָ מְלֵא מְלֵא רַחֲמִים,
וְתֵן לִי יָמִים נִזְרָאִים טוֹבִים קְדוֹשִׁים
וְטַהוּרִים פְּאֻמָּה, זִכְנִי לְהַתְקַדֵּשׁ
מֵעַתָּה בְּפֶרֶט בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הַנִּזְרָאִים
הַקְּדוֹשִׁים הַנִּשְׁגָּבִים מְאֹד, זִכְנִי
לְשִׁפּוֹף אֶת לִבִּי בְּפִימֵי נֹכַח פְּנֵיךָ
ה' תְּמִיד, בְּפֶרֶט בְּרַבּוּי הַסְּלִיחוֹת
וְהַתְּפִלוֹת שֶׁמְרַבִּים בְּאֵלוֹ הַיָּמִים
הַנִּזְרָאִים הַמְרַעֲדִים וּמְרַעֲשִׂים
מְאֹד:

ליקוטי תפילות ח"ב, נז

יהלום

ועל פן נקרא ראש השנה
'ראש' דיקא, כי משם
עקר הראש וההתחלה
ככנוס לעבודת ה':

ליקוטי הלכות, ערך ד, ה